

Davant la convocatòria electoral del 28 d'abril: Ni un vot als partits de la burgesia, en cap lloc!

La gran claveguera

Des de 2015, una crisi política sense precedents des de la mort del dictador es desenvolupa a l'Estat Espanyol. En primer lloc, i com a marc global, cada dia continuen sortint nous escàndols que mostren la corrupció generalitzada de l'aparell de l'Estat, a mans, fonamentalment, del PP. Si els papers de Bárcenas mostraren un PP organitzat de dalt a baix per l'espoli de les finances públiques, les fractures internes provocades pels processos judicials obren esquerdes per on s'entreveuen alguns elements del funcionament de les cavernes de l'Estat (policia, CNI). Així, davant l'astorament general, està sortint a la llum com el govern del PP ha utilitzat de manera il·lícita i obscena l'aparell judicial i policial contra adversaris de fora (polítics catalans o de Podemos) i de dins del propi partit. Encara més, en el context de venjances dels imputats, es publiquen revelacions que mostren la més que estreta relació entre la corrupció econòmica, les màfies parapolicials, la guerra bruta política (mentires, falsificacions documentals, persecució fiscal, xantatges), la família real, els medis de comunicació i les grans empreses (constructores, banca...). Tot el sistema de dominació del capitalisme en Espanya és mostra com una gran claveguera!

La crisi de representació política directa de la burgesia

La necessària crisi del PP, a causa de la gravetat i generalització de les condemnes judicials, ha anat de la mà de l'agreujament de les tensions amb la burgesia catalana. Aquesta ha mostrat la mateixa natura corrupta en la seua gestió territorial i durant 40 anys ha sigut una crossa habitual dels governs de Madrid (mitjançant la vella CiU, exactament igual que la burgesia basca amb el PNB). Però als darrers anys s'ha donat un joc dialèctic on cadascú desviava l'atenció cap a un «mal» exterior. En Espanya la burgesia preparava Ciudadanos per substituir al PP i el govern acumulava provocacions contra Catalunya. Simultàniament, a Catalunya, CiU es trencava i rebatetjava varies vegades, ERC es reforçava i la burgesia local trobava tancades les vies habituals de negociació i es veia obligada a anar molt més lluny del que mai haguera desitjat, per no perdre la capçalera de la creixent indignació de masses front el centralisme «espanyolitzador». El gran engany del «procés», que resultà no tenir més contingut que enviar inútilment les masses contra la paret de l'estat monàrquic, més la desproporcionada repressió estatal, organitzada sobre la base de muntatges policials i judicials, són l'altre element clau de la crisi política actual a l'interior de la burgesia espanyola.

La gairebé segura emergència electoral de Vox, en aquest context, divideix més encara les files electorals de la burgesia, però a canvi introdueix un fortíssim tiró cap a la dreta als bessons PP-Ciudadanos. Vox és un partit d'extrema dreta amb un discurs de guerra civil, orgullós de la defensa oberta dels interessos dels rics i de les «solucions» franquistes a tots els problemes presents i futurs, inclosa la il·legalització de les organitzacions marxistes o que no respeten la «sagrada unidad de España». Militantment xenòfob, masclista i homòfob, ha passat a encapçalar la vella caverna nacional-catolicista, que fins ara actuava discretament des de l'interior del PP, de l'exèrcit, dels cossos policials, la judicatura o l'església catòlica. L'aparició de Vox, amb el suport d'una part significativa de l'electorat, és fruit de la incapacitat de la burgesia espanyola d'eixir de la putrefacció política assolida amb el PP. Davant la paràlisi del PP-Ciudadanos, Vox es presenta ja com la font ideològica de la que beu tot el «trifachito», com tan clarament està veient-se a la campanya electoral. Sense complexes socials ni democràtics, Vox marca a tots el vell camí del «Imperio hacia Dios».

La classe obrera sense autèntica representació política per defensar els seus interessos

Les condicions de vida de la classe treballadora han empitjorat substancialment les darreres dècades. L'atur crònic, la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris, l'amenaça permanent contra les pensions, la precarització generalitzada del treball, l'habitatge digne a preus impossibles, els desnonaments, la sobreexplotació dels migrants, la pobresa feminitzada, són el nostre pa de cada dia.

Un govern darrere l'altre han legislat en totes les direccions contra nosaltres. Des de 1984, amb Felipe González (PSOE), fins a 2012 amb Rajoy (PP), les reformes laborals han retirat drets i garanties front als patrons, i rebaixat totes les cobertures econòmiques en cas d'acomiadament i d'atur. Les condicions d'accés a les pensions i el seu càlcul varen ser greument atacades, primer en 2011 pel pensionàs del govern Zapatero (PSOE) i després pel decret de 2013 de Rajoy, que les desindexà de l'IPC. L'accés a l'ensenyament universitari s'ha convertit en un luxe per als fills de les famílies treballadores des de la reforma del procés Bolonia (Zapatero, 2008), mentre el finançament de l'ensenyament privat (els concerts de la LODE de Felipe González) s'ha multiplicat fins el deliri d'incloure els centres més elitistes de l'Opus i companyia. La sanitat pública ha patit retalls, privatitzacions i ofegament pressupostari, mentre hi havia consens en dedicar quantitats ingents de diners públic per salvar la banca privada.

Els atacs a les nostres condicions d'existència han anat de la mà del reforç legislatiu i efectiu de la repressió de la protesta social. La darrera modificació del Codi Penal i la Llei Mordassa del govern Rajoy ha omplert els jutjats i les

presons de participants en piquets de vaga, de manifestants, d'humoristes i cantants o de simples bloggers. Les multes administratives es multipliquen, com en temps de Franco.

En tot aquest temps, les direccions de les grans federacions sindicals (CCOO i UGT) han «dormitat» (cobrant, això sí) entre coixins de pactes socials amb el govern de torn. Al seu temps, el PSOE i la mig zombi IU, on s'amaguen els defensors de l'històric «timo moscovita», s'han limitat a protestes parlamentàries i a respectar la continuïtat quan han assolit el govern d'Espanya o d'alguna autonomia. Els deu mesos de govern de Pedro Sánchez són un exemple més d'això: cap problema important ha estat encarat, res s'ha fet, més enllà dels xicotets decrets dels darrers dies, pura propaganda electoral.

Podemos, que va nàixer fonamentalment a conseqüència d'aquesta absència de representació política dels interessos de la classe obrera, ha passat de les primeres radicalitats a ser una nova versió d'IU, molt més cabdillista i menys democràtica, l'objectiu de la qual és governar amb el PSOE i espentar-lo a fer reformetes mentre respecten i gestionen tot el sistema d'explotació i opressió del capital.

Tots els partits que diuen defendre els interessos dels treballadors han entrat al joc de la dominació de classe, limitant-se a demanar a l'amo miquetes. La classe obrera ja els ha provat de sobra i no pot esperar res d'ells.

A les eleccions, cal enfrontar la burgesia, amb els instruments que hi ha ...

Les eleccions parlamentàries són un terreny molt deformat de la lluita de classes i especialment desfavorable per als treballadors. L'estat és una màquina burocràtica creada per la burgesia per assegurar l'explotació del proletariat i impedir el seu alliberament. A les eleccions simplement ens deixen triar qui gestionarà aquesta funció.

Les grans batalles de classe no es guanyen al parlament sinó al carrer, com ben saben, per exemple, els pensionistes que feren retirar al govern Rajoy la congelació de les pensions.

Els partits «d'esquerra» com el PSOE, Podem, Compromís, Bildu i d'altres ens volen fer creure que poden convertir l'estat en eina de millora de les nostres condicions de vida, però estan compromesos amb la perpetuació de l'ordre capitalista que permanentment ataca totes les nostres conquestes. On estan les propostes que menen al socialisme en llurs programes? Aquests partits de «l'esquerra del capital» són els col·laboradors de la burgesia i fora perillós fer-se alguna il·lusió en altre sentit.

No obstant això, les eleccions del 28 d'abril poden i han de ser utilitzades per fer front a la classe enemiga. I si bé no podem esperar guanyar molt - perquè cap partit està disposat de veres a defensar-nos - si podem perdre molt si el resultat permet governar lliurement als partits de la burgesia de qualsevol de les seues dues branques: la «democràtica» (PNV-EA, PdeCat-ERC...) o la «trifachita» (PP-Ciudadanos-Vox). Això l'encoratjaria en els seus projectes de feroç política antiobrera i repressiva i repercutiria en més desmoralització de la que ja ha sembrat la submissió política del PSOE-IU-Podemos.

Amb consciència de què res es resol amb unes eleccions i de què les nostres reivindicacions han de ser defensades amb les nostres pròpies mans, cal votar contra la burgesia al partit que es considere més útil per a concentrar la força de la nostra classe en aquest terreny i ocasió.

... però cal posar-se a construir ja l'instrument necessari per al nostre alliberament definitiu

I, siga el que siga el resultat, encarar activament la conclusió que s'imposa: hem de reorganitzar-nos sobre noves bases polítiques per escapar del bucle que ens nuga a aquest sistema econòmic i social (capitalisme) que es podreix devorant-nos. Som la classe social majoritària i la nostra única esperança està en construir un nou partit obrer revolucionari, que forme part d'una internacional obrera revolucionària i l'objectiu del qual siga l'establiment d'un govern obrer, basat en consells obrers elegits i revocables, en la via de la desaparició definitiva de totes les classes, tota explotació i opressió, de la construcció del socialisme.

Per la solidaritat obrera!

Per l'autoorganització de les treballadores i treballadors a les fàbriques, les empreses, els barris, els pobles, per defensar els nostres interessos, per expropiar als que ens expropien.

Per un govern obrer!

Per la revolució social

Pel socialisme!